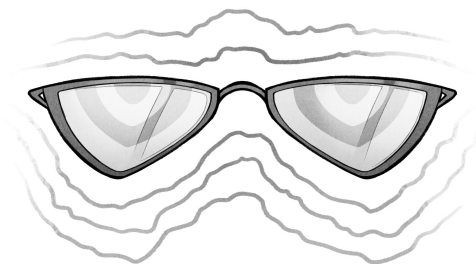

Kapitola

3

Rád by som niečo vysvetlil. Nebol som k vám férový. Ale čo iné by ste čakali od takého klamára ako ja?

V prvej knihe tejto série som vyslovil zopár príliš všeobecných tvrdení o knihovníkoch, no nie všetky sú úplne pravdivé.

Navyše, nenašiel som si čas vysvetliť vám, že existuje viac ako len jeden druh knihovníkov. V dôsledku toho teraz možno predpokladáte, že všetci knihovníci sú diabolští príslušníci temných rádov, ktorým ide o ovládnutie sveta, zotročenie celého ľudstva a obetúvanie ľudí na oltároch.

To je totálna kravina. Nie všetci knihovníci sú diabolští príslušníci temných rádov. Niektorí sú pomstychtiví nemŕtvi, čo vám chcú vysať dušu.

Tak, som rád, že sme si to vyjasnili.

„Čože chcete urobiť?“ dožadovala sa vysvetlenia Bastilina matka.

„Letieť do Alexandrie,“ zopakoval som.

„Neprichádza do úvahy, mladý lord. To v žiadnom prípade neurobíme.“

„Musíme,“ naliehal som.

Austrália sa otočila ku mne, stále s jednou rukou na sklenom štvorci, ktorým pilotovala Dragonaut.

„Alcatraz, prečo chceš ísť do Alexandrie? Nie je to veľmi priateľské miesto.“

„Je tam dedo Smedry,“ vysvetlil som. „Takže tam musíme ísť aj my.“

„Nespomínal, že sa chystá do Egypta,“ zamyslela sa Austrália s pohľadom upretým na pokrkvany odkaz, čo nám poslal.

„Alexandrijská knižnica je jedno z najnebezpečnejších miesto v Tíšine, lord Smedry,“ nedala sa Draulin. „Väčšina obyčajných knihovníkov vás iba zabije alebo uväzní, ale kurátori v Alexandrii vám ukradnú dušu. Nemôžem vás s čistým svedomím pustiť do takého nebezpečenstva.“

Vysoká žena v brnení stála s rukami za chrbtom. Strieborné vlasy mala zopnuté v praktickom chvoste a nepozerala sa mi do očí, ale priamo pred seba.

Tu by som rád poukázal na to, že to, čo som sa chystal urobiť, bolo absolútne logické. Naozaj. Existuje jedno pravidlo vesmíru – neznáme väčšine ľudí v Tíšine, ale dobre známe vedcom v Slobodných kráľovstvách – Zákon nevyhnutného.

Laicky povedané, tento zákon hovorí, že niektoré veci sa proste *musia* stať. Ak je na ovládači červený gombík a nad

ním nápis Nestláčať, niekto ho určite stlačí. Ak na viditeľnom mieste na Čechovovej stene nad kozubom visí puška, niekto z nej vystrelí (pravdepodobne na Nietzscheho).

A ak pred vami stojí nevlúdna žena, ktorá vám hovorí, čo máte robiť – ale súčasne vás oslovuje „môj lord“ –, musíte proste zistiť, k čomu všetkému ju viete prinútiť.

„Poskakujte na jednej nohe,“ namieril som prst na Draulin.

„Prosím?“ zaliala ju červeň.

„Poslúchnite. Je to rozkaz.“

A ona poslúchla, hoci sa tvárila dosť podráždené.

„Môžete prestať,“ povedal som.

Prestala skákať. „Mohli by ste mi vysvetliť, čo to malo znamenať, lord Smedry?“

„Nuž, chcel som len vedieť, či urobíte všetko, čo vám prikážem.“

„Samozrejme, že urobím,“ potvrdila Draulin. „Ako najstaršie dieťa Atticu Smedryho ste dedičom priamej línie Smedryovcov. Ste vyššie postavený ako vaša sesternica aj váš strýko, takže ste veliteľ tohto stroja.“

„Výborne,“ skonštatoval som. „Takže môžem rozhodovať, kam pôjdeme, je tak?“

Bastilina matka zmlkla.

„Nuž,“ ozvala sa napokon. „To je pravda, môj lord. Je však mojou povinnosťou v poriadku vás dopraviť do Nalhally. Žiadať odo mňa, aby som vás vzala na také nebezpečné miesto, by bolo vyložene neuvážené a...“

„Hej, fakt super,“ prerušil som ju. „Austrália, poďme na vec. Chcem byť v Egypte čím skôr.“

Bastilina matka zavrela ústa a očervenela ešte viac. Austrália len pokrčila plecami a položila ruku na iný sklený štvorec.

„Ehm, ideme do Alexandrijskej knižnice,“ povedala.

Obrovský drak mierne zabočil a začal sa vlniť iným smerom, mávajúc všetkými šiestimi krídlami.

„To je všetko?“ spýtal som sa.

Austrália prikývla.

„Ale potrvá nám to niekoľko hodín. Poletíme ponad severný pól a potom dole ponad Blízky východ namiesto do Nalhally.“

„Dobre,“ odvetil som. Zrazu som sa cítil trochu nesvoj, keď som si uvedomil, čo som spravil. Len nedávno som sa chcel dostať do bezpečia. A teraz som zrazu pripravený niekam sa bezhlavo vrhnúť, hoci mi všetci vravia, aké je to nezmyselné a bláznivo nebezpečné?

Čo som to robil? Prečo mám veliť ostatným a dávať im rozkazy? Zrazu som bol v rozpakoch, tak som rýchlo vyšiel z kokpitu, Bastila za mnou.

„Neviem, prečo som to urobil,“ priznal som sa jej na chodbe.

„Tvoj starý otec je možno v nebezpečenstve.“

„No áno, ale čo s tým spravíme *my*?“

„Pri prieniku do knižnice sme mu pomohli,“ pripomenula mi. „Zachránili sme ho pred Blackburnom.“

Mlčky som ďalej išiel chodbou. Áno, zachránili sme deda Smedryho... ale... akosi mi niečo hovorilo, že by si s Blackburnom poradil aj sám. Starý Smedry bol na svete už vyše sto rokov a – z toho, čo som počul – sa za ten čas dostal aj z oveľa horších situácií.

To on sa postavil Blackburnovi v súboji okulátorov – ja som bol bezmocný. Áno, pokazil som plamenné sklíčko a Blackburna oklamal, v skutočnosti som však nevedel, čo robím. Moje víťazstvá vyzerali skôr ako súhra šťastných náhod. A teraz sa zase vrhám do nebezpečenstva?

No už bolo rozhodnuté. Dragonaut zmenil kurz a boli sme na ceste do Alexandrie. *Poobzeráme sa okolo knižnice*, hovoril som si v duchu. *Ak to bude vyzerat' príliš riskantne, nepôjdeme dnu.*

Už-už som to chcel povedať aj Bastile, keď sa nám za chrbtom ozval neznámy hlas.

„Bastila! Zmenili sme kurz. Čo to má znamenať?“

Prekvapene som sa otočil. Chodbou k nám kráčal nízky muž. Nemal viac ako stodvadsať centimetrov. Určite tam predtým nebol a nešlo mi do hlavy, kde sa tam tak zrazu vzal.

Bol oblečený ako drsniak – kožená bunda, tunika v hrubých nohaviciach, čižmy. Mal širokú sánku a tmavé kučeravé vlasy.

„Škriatok!“ vyhrkol som.

Nízky muž zastal a zmätene na mňa hľadel.

„Tento je tu nový,“ poznamenal.

„Aký druh si?“ spýtal som sa ho. „Leprechaun? Elf?“
Nadvihol obočie a pozrel na Bastilu.

„Do lieskovcov, Bastila,“ zahrešil. „Čo je to za *pajáca*?“

„Kaz, toto je tvoj synovec Alcatraz.“

Zase sa pozrel na mňa.

„Aha... jasné. Zdá sa byť trochu tupší, než som čakal.“

Začervenal som sa.

„Takže... nie si škriatok?“

Pokrútil hlavou.

„Tak hobit? Ako v Pánovi prsteňov?“

Opäť pokrútil hlavou.

„Tak si len... trpaslík?“

Odpoveďou mi bol nepriateľský pohľad.

„Uvedomuješ si, že *trpaslík* nie je najslušnejšie slovo, čo si mohol použiť? Ešte aj väčšina Tíšinčanov to vie. *Trpaslíkmi* nás nazývali, keď nás strkali do zábavných šou.“

Zamyslel som sa.

„Tak ako ťa mám volať?“

„Nuž, preferujem Kaz. Moje celé meno je Kazan, hoci ho tí potvorskí knihovníci napokon predsa len použili ako názov väzenia.“

„V Rusku,“ prikývla Bastila.

Vzdychol si.

„Nech je, ako chce, ak už teda musíš nejakou poukázať na moju výšku, *osoba nízkeho vzrastu* podľa mňa úplne postačí. A vysvetlí mi už konečne niekto, prečo sme zmenili kurz?“